

Jezus je kruh življenja

Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.« Judje so se tedaj med seboj prepirali in govorili: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« Jezus jim je tedaj rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene jé, živel po meni. To je kruh, ki je prišel iz nebes, ne tak, kakršnega so jedli vaši očetje in so pomrli: kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj.« Jn 6,51-58

Tisti, ki mene uživa, bo živel po meni

Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene uživa, živel po meni. Najbrž so nam, ki redno prejemamo sveto obhajilo, te besede zelo domače. Domače nam je, da smo deležni evharističnega kruha, vprašanje pa je, če smo resnično dojeli in sprejeli to dejanje božje bližine in ljubezni.

V berilu je lepo opisana skrivnost mane, ki je nekakšna predpodoba evharistije. Tako pravi peta Mojzesova knjiga: *Poniževal te je in te stradal, potem pa hranil z mano, ki je nisi poznal in je niso poznali tvoji očetje.* Danes ni težko sprejeti, da je Bog pošiljal mano Izraelcem, ker že razumemo čemu je služila, kako se je to zgodilo. Zanje pa je bilo to najprej ponižanje. Pošiljal jim je nekaj, česar niso poznali. Podobno tudi Judje niso mogli sprejeti nove Božje zamisli, da bodo uživali Jezusovo meso, telo Božjega sina.

Mana in evharistija sta tako najprej **ponižanje in presenečenje**. Sta nam to tudi danes? Brez te vsebine je evharistija prazna. Zakaj? Bog, ki sicer naredi vse, da se nam približa, ve, da mora ostati na nek način nedojemljiv. Ve, da je za nas dobro, da ga ne moremo obvladovati, ampak, da mu moramo v prvi vrsti brezmejno zaupati. Zato prihaja vedno znova na presenetljiv način med nas. V puščavi po mani, po vodi iz skale, po bronasti kači itd. V novi zavezi si je za svoje razodetje zamislil rojstvo v pastirskem bivališču, življenje v tesarski delavnici in smrt na križu. Vse je eno samo presenečenje. Čeprav nam je blizu nas preseneča. In vrhunec presenečenja je gotovo v tem, da se daje v hrano, da da svoje meso jesti. Kdor ne sprejme njegove vedno nedoumljive skrivnosti, mu ne more slediti. Zato naj nas vsako prejemanje njegovega telesa dviga v svet tega skrivnostnega Božjega delovanja, skrivnostne Božje prisotnosti, ki na nek način ponižuje in vedno preseneča. Da, v evharistiji nas na nek način ponižuje, ker ji nismo kos, a ponižuje tudi v vsakdanjem življenju. Ali ga prepoznamo?

Najprej ponižuje mogočne in se po njih ne razodeva, čeprav ves svet zre vanje in čaka njihovo besedo. Ponižuje, ko tudi danes prihaja skozi stranska vrata, skrit med ponižane in ponižne. Tudi danes nam pripravlja presenečenje, kakor Izraelcem mano v puščavi. Če se nam zdi, da vemo, kjer prihaja, da vemo, kje ga resnično uživamo, smo ga najbrž že zgrešili. Če nam je evharistija postala rutina, ga tam zagotovo ni več. Evharistija je moč za sprejemanje Božjega delovanja ki ponižuje in preseneča. Če ne doživljamo ponižanja in presenečenja, je nevarno, da je Bog šel mimo nas, celo v evharistiji!

Drugo misel o evharistiji pa nam ponuja apostol Pavel, ko pravi, da po Kristusovem telesu in krvi **postajamo eno telo**. Vsaka evharistija je ponovitev zadnje večerje, je obed, ki nas povezuje. Kaj nas povezuje?! Najprej nam tako Stara zaveza kot Jezusove besede govorijo o nujnosti te hrane. Hočeta nam reči, da moramo priznati, da smo sestradani, lačni. Pa to spoznavamo? Prihajamo lačni k obhajilu? Lačni kruha, ki nam bo dal moč, da bomo zmogli v preizkušnjah, da bomo zmogli na poti skozi puščavo, na poti za Jezusom v trpljenje in vstajenje. Najprej nas povezuje torej **lakota**. Potem nas povezuje **ista pot**, ki jo želimo hoditi. Pot Jezusovih učencev. Povezuje nas **isti cilj** – da bi prišli v večno življenje.

Povzetek vsega, pa je Jezusova beseda, da je evharistija **kruh za življenje sveta**. Pravzaprav je svet le toliko Božji, kolikor resno sprejema zgoraj omenjena cilja uživanja svete evharistije. Svet je Božji le, če je neprestano prisotna misel Marijine hvalnice: **Mogočne je vrgel s prestola in povišal nizke**. Živeti v ponižanju in sprejemanju Božjega presenečanja. Le v ponižnosti je prostor za Boga in bližnjega. Svet je Božji le, če sprejema Jezusovo logiko, ki edina vodi v edinost in jo povzema v besedah: **Nisem prišel, da bi mi stregli, ampak da bi jaz stregel**. Le v duhu služenja je mogoče biti eno telo in ena duša.

Naj bo evharistija resnično kruh za naše življenje, da bomo po njej tudi mi kruh za življenje tega sveta.